

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**SAM și BETTINA
GIANCANA**

**30 DE
SECUNDE**

Traducere: MONICA SABIN

Tiparul executat sub comanda nr. 20 238

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI“ S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001

**EDITURA ORIZONTURI
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI**

TRUSTUL EDITORIAL LIDER

- ORIZONTURI ● LIDER ● JURIDICĂ
- ȘTIINȚELOR SOCIALE ȘI POLITICE
- ȘTIINȚELOR MEDICALE
- ȘTIINȚELOR AGRICOLE
- SIRIUS ● STAR ● LUCEAFĂRUL
- CARTEA PENTRU TOȚI

30 SECONDS

Copyright © 1998 by Sam and Bettina Giancana
This edition published by arrangement with Warner Books,
Inc., New York, New York, USA. All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română sînt
rezervate **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 761061 - București, tel: 337.30.67, 337.48.81,
Fax: 337.48.22, E-mail: lider@fx.ro, Web Site: www.trustul-lider.ro

PROLOG

De la o altitudine de cinci sute de metri pădurea părea liniștită, ca un peisaj idilic neatins de mîna omului. Brusc, melodia „Light My Fire“ sparse liniștea nopții care stăpînea jungla, în timp ce reflectoarele elicopterului începură să se plimbe de-a lungul densei păduri tropicale, urmînd conturul malului.

Bărbații din elicopter, echipați pentru a ucide, erau camuflați din cap pînă în picioare: fața vopsită cu negru, bandane pe cap, banduliere cu muniție – tot tacîmul. Patru erau americani, și participaseră la nenumărate astfel de atacuri. Ceilalți zece, niște mețiși care își vindeau ieftin pielea, abia așteptau să-și perfecționeze tehnicile de a ucide. În noaptea aceea, cîțiva autointitulați apărători ai stilului de viață american aveau să-și mînjească mîinile cu sînge. Veniseră dotați cu Uzi, cu puști cu țeava retezată, aruncătoare de flăcări, pistoale mitralieră și macete.

– Pruncul doarme dus, anunță pilotul. Intrăm în joc.

Elicopterul începu să coboare. Bărbații deveniră brusc neliniștiți; călătoria le trezise cheful de acțiune. Încă înainte de a coborî din elicopter, simțeau acel imbold de nestăpînit de a face ceea ce știau mai bine.

Oamenii se mișcau cu ușurință prin junglă în noaptea neagră ca smoala. La marginea micului cătun, se despărțiră:

șase la stînga, șase la dreapta și doi în centru. Se mișcau rapid, fugind aplecați pe solul umed al pădurii, ocupîndu-și pozițiile de tragere în satul maiș adormit.

Așteptau. Liniștea devenise insuportabilă. Apoi, după semnalul comandantului, se auzi un șuier puternic și aruncătoarele de flăcări se aprinseră ca artificiile, scuiplînd lungi dire de foc asupra colibelor de paie. Victimele îngrozite, atacate cînd se așteptau mai puțin, năvăliră afară. Cei mai bătrîni încercau să se tîrîie spre centrul satului – cu părul și hainele cuprinse de flăcări –, dar cădeau și se rostogoleau în praful de pe jos, implorînd și plîngînd.

Cei tineri încercau să ajungă la adăpostul rîului, cu copiii arși în brațe, care scoteau țipete îngrozitoare. Indienii lipsiți de apărare fură transformați în bucăți de carne de armele automate ce trăgeau asupra lor din toate direcțiile.

Totul a durat doar vreo treizeci de secunde, după care se așternu liniștea.

Aruncătoarele de flăcări terminară treaba, incendiind colibele și preschimbîndu-le în cenușă, arzînd cadavrele însîngerate pînă le transformată în ceva ce nu mai avea legătură cu vreo formă umană.

Se crăpa de ziuă cînd, prin ceața pădurii tropicale, elicopterul se ridică asemeni unei păsări de pradă imense și neagre care se ospătase pînă la sațietate. Pentru moment. Nu va trece mult timp pînă va ataca din nou pentru a-și satisface terifiantul apetit.

I

Marty English era la prima ceașcă de Starbucks, cînd primi telefonul. Se simțea al naibii de bine pentru o dimineață de iarnă atît de mohorîtă – chiar își rezervase cîteva minute pentru a se lăsa pe spate în scaunul de piele, plimbîndu-și privirile prin biroul său luxos. Își zise că, dacă lucrurile aveau să meargă la fel de bine, pînă la sfîrșitul anului va fi numit președinte al companiei Wynn Bergman Advertising. Acest gînd îl făcu să zîmbească în timp ce-și privea imaginea reflectată de imensul geam, de la care se putea vedea bulevardul Michigan din Chicago. Observă un bărbat bine făcut, cu o privire sfredelitoare, cu păr negru puțin grizonat, îmbrăcat într-un costum Armani de culoarea cărbunelui, croit astfel încît să-i pună în evidență silueta athletică. Această imagine cultivată cu grijă sugera încredere în propria persoană. Și de ce n-ar avea? Doar se pregătea să ajungă în vîrfurile piramidei.

Mulți considerau că Marty English se afla deja acolo. În calitate de vicepreședinte executiv al filialei naționale a uneia din cele mai mari agenții de publicitate din lume, cîștiga mai mult de cinci sute de mii de dolari pe an. Plus douăzeci la sută bonus. Prima în valoare de cincisprezece la sută din salariul său pe an se ducea la un fond de pensii. Mai erau acțiunile, acordate proporțional cu performanțele atinse, a căror valoare era reprezentată de un număr cu șase cifre.

Dacă își juca bine cărțile, Marty putea să devină multimilionar. Era vorba, însă, de ceva mai important decât banii: lumea publicității îi oferea o șansă la nemurire, și anume posibilitatea ca, într-o bună zi, munca sa să devină parte din cultura americană, asemeni bărbatului din reclama pentru Marlboro. Bani și nemurire. Ce altceva și-ar putea dori?

Sunetul electronic aspru al telefonului de pe birou îl smulse pe Marty din reverie.

- Bună ziua, sînt Marty English, spuse el vesel.
- Bună, Marty.
- Gary, cum mai merge treaba?
- Păi... stai să vezi...

Zîmbetul îngheț pe fața lui Marty, deoarece din tonul interlocutorului răzbăteau accente ciudate.

– Uite, Marty, vreau să aflî mai întîi de la mine... ăă, am vești proste.

Marty se îndreptă în scaun. Gary era cea mai bună relație a lui la NHP, unde avea un contract, în valoare de șase sute de milioane pe an. Vești proaste despre NHP însemnau vești proaste pentru Marty.

- Spune, Gary, te ascult.
  - Îmi pare rău că te iau așa de dimineață, Marty, dar... își dresе vocea. Dar NHP a fost cumpărat de Hexall.
  - Înțeleg, răspunse Marty sec, deși inima stătea să-i sară din piept. Și care-i învîrteala?
- Vocea nu îi trăda teama.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat adînc.

– Învîrteala e că Hexall vrea ca agenția lor să preia publicitatea de la NHP. Se pare că Bergman a ieșit din joc, Marty. O să pierzi contractul.

Parcă izbit în moalele capului, Marty se prăvăli la loc în scaun. Deci, asta era. Se dusese totul de rîpă? Trebuia să uite de președinție. Și ce se va întîmpla cu toți angajații de la NHP, și ei trebuia să uite că avuseseră o slujbă? Era de neconceput. Poate mai putea să acționeze într-un fel.

– Dar încă nu e încheiată treaba, Gary... *nu-i așa?* O să avem măcar o șansă să ne prezentăm la Hexall pentru afacere? În calitate de director de marketing al NHP, sînt convins că poți să aranjezi ceva. La naiba, măcar un pic de respect să aibă pentru Bergman... La urma urmelor, ne ocupăm de NHP de zece ani.

– N-aș băga mîna în foc pentru asta. Hexall și agenția lor sînt pe felie, pe muchie de cuțit. Bine pe felie. Acum, că NHP e cumpărat, nu știu ce se va întîmpla cu mine. E vorba de slujba mea. Trebuie să-mi păzesc spatele. Cred că ar fi bine să accepti realitatea.

– Realitatea?

– Da. Ești scos din cărți și nici unul dintre noi nu poate să influențeze cu nimic chestia asta.

Cîteva clipe domni tăcerea.

– Marty, e-n regulă?

Marty se încruntă. *E-n regulă?* Ce rahat de întrebare mai era și asta? Un jegos de director de marketing tocmai îi spusese că pierde o afacere de șase sute de milioane de dolari, că poate să tragă apa după toate visele lui. Ce putea să fie în regulă?

– Sigur că e-n regulă, răspunse el împăciuitor, ca și cum contractele de multe milioane de dolari s-ar găsi la fiecare colț de stradă. Hei, afacerile sînt afaceri, nu?

Reuși să chicotească într-un fel ce părea sincer.

– Ai dreptate. Afacerile sînt afaceri.

Se auzi un alt oftat.

– Uite, trebuie să închid acum. Lucrurile ar putea să ia, destul de curînd, o întorsătură nasoală pe-aici. Dar să știi că te țin la curent.

– Mersi, spuse Marty pe un ton sec. Ai grijă, Gary.

– Și tu.

După ce închise, Marty își privi din nou biroul, gîndindu-se la cît de multe lucruri poate schimba un singur

telefon. Ceaiul se răcise în paharul de hîrtie. Tic-tacul ceasului de pe birou îl readuse cu picioarele pe pămînt.

Coordonarea era totul. Marty își aminti acest lucru, în timp ce își lua servieta și se îndrepta spre ușă. Fusese întotdeauna convins de acest lucru. Afacerea cu NHP era probabil pierdută, dar el mai avea un as în mîneacă. Un as pe nume Isaac Arrow.

În mai puțin de o oră, el și echipa lui vor face o prezentare companiei Arrow pentru afacerea din domeniul farmaceutic, care valora trei sute de milioane de dolari. Chiar dacă nu era totul perfectat, se aflau la jumătatea drumului. Tot ce trebuia să facă era o mică diversiune.

Cînd se aprinseră luminile în sala de conferințe, semn că prezentarea luase sfîrșit, Marty se uită la ceas. Totul durase patruzeci și cinci de minute și costurile de producție se ridicaseră la o sumă pe care mulți nu o cîștigă într-o viață. Părea un lucru nebunesc, dar în condițiile vestilor proaste despre NHP, lui Marty i se părea firesc. Ar fi fost în stare de orice pentru a înșfăca contractul cu Isaac Arrow. Afacerea nu numai că avea un buget gras, ci și șanse de difuzare a campaniei la nivel mondial. Aceasta se datora unei alianțe neobișnuite cu fundația Planetlife ce conta în salvarea pădurii tropicale cu sediul în Belize, și a stațiunii ecologice Escoba, ce aparținea acesteia.

Marty le zîmbi celor nouă directori aflați în fața sa. De obicei, după o prezentare, putea să bănuiască spre ce înclină clientul, dar pe chipul celor de față nu se putea citi absolut nimic. La dracu', ăștia arătau la fel – toți niște ciudați cu fețe de tocilari și cu pregătire în niște domenii de care majoritatea oamenilor probabil nu au auzit vreodată: nanotehnologie, etnobotanică și realitate virtuală. Excepție făcea președintele Consiliului Director al companiei Arrow, Frank Torello, pe care, dacă Marty nu l-ar fi cunoscut, l-ar fi luat drept Elvis în ținută de afaceri. Desigur,

mai era și vicepreședintele de marketing, Carson Page, o femeie care arăta periculos de bine și lăsa impresia că se ocupă și cu altfel de jocuri, decît cele legate de afaceri.

Carson Page, cu picioarele ei lungi și silueta unduitoare, tenul perfect și osatura deosebită, te făcea să uiți de afaceri, dar privirea ei scrutătoare te atenționa imediat că frumusețea era dublată de șiretenie și de o minte ascuțită. Carson se mișca și vorbea așa cum trebuie. Marty își zise că, probabil, au multe în comun.

În timp ce încerca să rezolve enigma lui Carson Page, Marty simți că cineva îl privește insistent. Se întoarse și văzu că Lee Wilde îl privește cu răceală.

Lee, acum în vîrstă de șaiszeci de ani, fusese probabil frumoasă odinioară – înainte de nopțile lungi petrecute ca director de media studiind cotele de audiență Nielsen și gîndindu-se la modalitățile de a da o lecție dinozaurilor din televiziune. Cu toate acestea, rămăsese o femeie atrăgătoare, cu o minte cum rar se poate întîlni. Avea o eleganță subliniată de părul prins într-un coc franțuzesc, de croiala costumului la comandă și de pantofii italienești cu tocuri înalte.

Dacă sexul înseamnă putere, atunci Lee Wilde era puternică chiar și la șaiszeci de ani. La agenție toți îi spuneau Regina și chiar i se adresau cu acest apelativ. Dar ei puțin îi păsa. Era vicepreședinte și se apropia de pensionare. Probabil că dispunea de cîteva milioane bune. Neavînd soț și nici copii, se putea considera aranjată din punct de vedere financiar. Viața ei se reducea la activitatea din cadrul companiei Wynn Bergman. Acesta era, probabil, motivul pentru care se înțelegea atît de bine cu Marty. Nu se ajunge prea departe sînd la grătare în curte cu soțul sau soția și copiii. Viață sexuală? Viață de familie? Viață socială? Agenția era viața lor.

În decursul anilor, Lee ajunsese să fie foarte apropiată de Marty și de prietena lui, Reiki, așa că în clipa în care

el își dădu seama că Lee observase cum se uită la Carson, și că el însuși avea un fel de tresărire vinovată și reveni la ceea ce trebuia să facă de fapt. Privindu-i pe cei din echipa Arrow, spuse:

– Aveți întrebări?

– Doar una, răspuse Frank Torello, din capul mesei de conferințe.

Se ridică în picioare, își încheie haina pe care nu puteai să o vezi în vitrinele nici unui magazin și o porni spre partea din față a sălii de conferințe.

Marty încerca să pară detașat. Doar o întrebare? Marty zîmbi din nou, dar mintea i-o luase razna. Toate graficele alea minunate și titlurile inteligente, pe care echipa lui de creatori reușise să le conceapă, nu aveau nici o șansă să apară pe ecranele vreunui televizor dacă acestui individ nu îi plăceau la nebunie. Acum asta nu reprezenta însă decît jumătate din problemă. Cum rămîne cu micul detaliu NHP? Cum rămîne cu pierderea de șase sute de milioane de dolari? Inima lui Marty începu să bată nebunește. La dracu', afacerea asta *trebuia* să-i iasă.

Buzele subțiri ale lui Torello îi dezvăluiră dinții într-un rînjit alb și strălucitor, în timp ce îi întindea mîna lui Marty.

– Cînd poate Wynn Bergman să se apuce de treabă?

Marty încercă să nu pară șocat. Clienții nu dădeau de obicei un răspuns pe loc; își închipuise că Arrow o să-l lase să fiarbă în suc propriu cîteva zile, nu cîteva secunde. Cuvintele îi trădară, însă, mirarea:

– Vorbești serios, Frank?

– Bineînțeles.

Marty se străduia să-și stăpînească zîmbetul larg, care începuse să-i apară pe față; poate că postul de președinte nu era definitiv pierdut pentru el. Cu Arrow în buzunar, deținea atuul de care avea nevoie.

– Putem începe chiar acum, Frank, răspuse el strîngînd ferm mîna lui Torello.

– Minunat! exclamă Torello, făcînd un semn către ceilalți membri ai echipei Bergman. Hai să trecem la lucruri serioase. Cînd e Super Bowl? Peste trei, patru săptămîni?

– Peste trei săptămîni, răspuse Marty nedumerit. O privi pe Lee, dar ea ridică din umeri. Nu fusese vorba de Super Bowl.

– Știu că nu am discutat niciodată despre Super Bowl, recunosc Torello, dar vrem ca linia noastră de produse botanice tropicale să apară în Super Bowl.

– Într-adevăr, confirmă Carson, apropiindu-se. Îl bătu pe Marty pe umăr, ca și cum l-ar fi cunoscut de-o viață, apoi adăugă: Conceptele voastre minunate trebuie să apară într-un context cu totul special.

– Îmi pare bine că v-au plăcut, spuse Marty precaut, dar producerea unui spot ca acela pe care tocmai l-ați văzut nu este posibilă în trei săptămîni. În plus, probabil că e deja prea tîrziu să mai obținem un loc în Super Bowl, oricîți bani am oferi.

– Marty are dreptate, interveni Lee. Comenzile clienților noștri pentru Super Bowl au fost depuse de luni de zile. Și ca să fim preciși, astăzi este marți, în data de șase, ceea ce înseamnă că meciul este peste nouăsprezece zile, nu peste trei săptămîni.

Marty se abținu cu greu să nu zîmbească. Lee calcula totul cu o precizie uimitoare. Nu exista detaliu care să-i scape, nici cel mai mic.

Cu o expresie plictisită, Frank Torello își dresе vocea și începuse să-și încheie și să-și descheie nervos la nasturii de la haină. Brusc, Marty simți că îl cuprinde panica. Dacă se ducea naibii totul, tocmai cum, din cauza unui nenorocit de loc în Super Bowl? Și, totuși, timpul era prea scurt.

– Nu ne înțelege greșit, Frank, spuse el. Nu avem nici o problemă cu *strategia* de a plasa spotul în Super Bowl. Timpul ne îngrijorează. Nu plănuisem să realizăm un spot TV atît de important în timp așa de scurt.